

“मीठे बच्चे- अविनाशी ज्ञान रत्नले तिमीलाई राजा बनाउँछ। यो बेहदको स्कूल हो, तिमीले पढ्नु र पढाउनु छ। ज्ञान रत्नहरूले झोली भर्नु छ।”

प्रश्न:- कुन बच्चा सबैलाई मन पर्छ? उच्च पदको लागि कुन पुरुषार्थको आवश्यकता छ?

उत्तर:- जुन बच्चाले आफ्नो झोली भरेर धेरैलाई दान गर्छन्, उनीहरू नै सबैलाई मन पर्छ। उच्च पद प्राप्त गर्नको लागि धेरैको आशीर्वाद चाहिन्छ। यसमा धनको कुरा छैन, ज्ञान धनबाट अनेकौंको कल्याण गरिराख। प्रसन्नचित्त र योगी बच्चाहरूले बाबाको नाम प्रत्यक्ष गर्न सक्छन्।

ओम् शान्ति। रुहानी बाबा बसेर रुहानी बच्चाहरूलाई सम्झाउनु हुन्छ। बच्चाहरूले जानेका छन्- हामीलाई अब फर्केर घर जानु छ, पहिले कति पनि जानेका थिएनन्। बाबाले बच्चाहरूलाई सम्झाउनु हुन्छ, यिनले सम्झाएको पनि ड्रामा अनुसार अब सही देख्रमा आउँछ। अरु कसैले पनि सम्झाउन सक्दैन। अब हामीलाई फर्केर घर जानु छ। अपवित्र कोही पनि फर्केर जान सक्दैन। यो ज्ञान पनि यसै समय मिल्छ, एक बाबाले नै दिनु हुन्छ। पहिले त यो याद गर्नु छ- हामीलाई फर्केर घर जानु छ। बाबालाई बोलाउँथ्यौ, केही पनि थाहा थिएन। अचानक जब समय आयो, तब बाबा आउनु भयो। अब नयाँ नयाँ कुरा सम्झाइरहनु हुन्छ। बच्चाहरूलाई थाहा छ- अब हामीलाई फर्केर जानु छ, त्यसैले अब पतितबाट पावन हुनु छ। नत्र सजाय खानु पर्छ, अनि पद पनि भ्रष्ट हुन्छ। यति धेरै फरक छ जस्तै, यहाँ राजा र प्रजाको हुन्छ, त्यस्तै त्यहाँ राजा र प्रजा बन्छन्। सारा कुरा पुरुषार्थमा आधारित छ। अब बाबा भन्नुहुन्छ- तिमी स्वयं नै पतित थियौ तब त पुकार्थ्यौ। यो पनि अहिले तिमीलाई सम्झाइन्छ। अज्ञानकालमा यो कुरा बुद्धिमा रहँदैन। बाबा भन्नुहुन्छ- आत्मा जो तमोप्रधान बनेको छ, त्यसलाई सतोप्रधान बन्नु छ। अब सतोप्रधान कसरी बन्ने? यो पनि सिँढीमा सम्झाइएको छ। यसको साथसाथै दैवी गुण पनि धारण गर्नु छ। यो हो बेहदको स्कूल। स्कूलमा गुड, बेटर, बेस्टको रजिस्टर राख्छन्। जो सेवाधारी बच्चाहरू छन्, ती धेरै मीठा छन्। उनको रजिस्टर राम्रो छ। यदि रजिस्टर राम्रो छैन भने उमङ्गमा रहँदैनन्। सारा आधार पढाइ, योग र दैवी गुणहरूमा छ। बच्चाहरूलाई थाहा छ- बेहदका बाबाले हामीलाई पढाउनु हुन्छ। पहिले हामी शूद्र वर्णका थियौं, अहिले ब्राह्मण वर्णका हौं। प्रजापिता ब्रह्माका सन्तान हामी ब्राह्मण हौं, यो त धेरैले बिर्सिन्छन्। जबकि तिमीले बाबालाई याद गर्छौ भने ब्रह्मालाई पनि याद गर्नु पर्ने हुन्छ। हामी ब्राह्मण कुलका हौं- यो पनि नशा चढ्नु पर्छ। बिर्सिन्छन् भने यो नशा चढ्दैन। हामी ब्राह्मण कुलका हौं, फेरि देवता कुलका बन्नेछौं। ब्राह्मण कुल कसले बनायो? ब्रह्माद्वारा मैले तिमीलाई ब्राह्मण कुलमा लिएर आउँछु। ब्राह्मणहरूको यो राजाई होइन। सानो कुल हो। आफूलाई अहिले ब्राह्मण सम्झन्छौ भने देवता पनि बन्छौ। आफ्नो धन्दा लगाएपछि सबैकुरा भुल्छन्। ब्राह्मणपन पनि बिर्सिन्छन्। धन्दाबाट मुक्त भएपछि फेरि पुरुषार्थ गर्नु पर्छ। कसै-कसैलाई धन्दामा धेरै ध्यान दिनु पर्ने हुन्छ। काम पूरा भयो फेरि आफ्नो कुरा। यादमा बसिहाल। तिम्रो पासमा ब्याज पनि धेरै राम्रो छ, यसमा लक्ष्मी-नारायणको चित्र पनि छ, त्रिमूर्ति पनि छ। बाबाले हामीलाई यस्तो बनाउनु हुन्छ! यही मनमनाभव हो। कसैलाई बानी पर्छ, कसैलाई पर्दैन। भक्ति त अब पूरा भयो। अब बाबालाई याद गर्नु छ। अब बेहदका बाबाले तिमीलाई बेहदको वर्सा दिनु हुन्छ, त्यसैले खुशी हुन्छ। कसैलाई राम्रो लगन लाग्छ, कसैलाई धेरै कम। छ धेरै सहज।

गीताको सुरुमा र अन्त्यमा मनमनाभव अक्षर छ। यो त्यही गीता प्रसङ्ग हो। केवल कृष्णको नाम राखिदिएका छन्। भक्ति मार्गमा जति पनि दृष्टान्त आदि छन् ती सबै यसै समयका हुन्। भक्ति मार्गमा कसैले यस्तो भन्दैन- देहको भान पनि छोड, आफूलाई आत्मा सम्झ। यहाँ तिमीलाई यो शिक्षा बाबा आउने बित्तिकै दिनु हुन्छ। यो निश्चय छ- देवी-देवता धर्मको स्थापना हामीद्वारा नै भइरहेको छ। राजधानी पनि स्थापना भइरहेको छ। यसमा लडाइँ आदिको कुनै कुरा छैन। बाबा अब तिमीलाई पवित्रता सिकाउनु हुन्छ, त्यो पनि आधाकल्प कायम रहन्छ। त्यहाँ रावण राज्य नै हुँदैन। विकारहरूमाथि तिमीले अब विजय प्राप्त गरिरहेका छौ। तिमीलाई थाहा छ- हामीले हुबहु कल्प पहिले जसरी राजधानी स्थापना गरेका थियौं, अहिले फेरि गरिरहेका छौं। हाम्रो लागि यो पुरानो दुनियाँ खतम हुनेवाला छ। ड्रामाको चक्र घुमिरहन्छ। त्यहाँ सुनै सुन हुन्छ। जो थियो, त्यो फेरि हुन्छ। यसमा

अल्मलिने कुरा छैन। माया मच्छन्दरको खेल देखाउँछन्। ध्यानमा सुनको ईट्टा देख्यो। तिमीले पनि बैकुण्ठमा सुनको महल देख्यौ। त्यहाँको चीज तिमीले यहाँ ल्याउन सक्दैनौ। यो हो साक्षात्कार। भक्तिमा तिमीले यी कुरालाई जान्दैनथ्यौ। अब बाबा भन्नुहुन्छ— म आएको छु तिमीलाई लिएर जानको लागि। तिमी विना बेचैन हुन्छ। जब समय आउँछ तब मलाई बेचैन हुन्छ— गडहलौं, बच्चाहरू धेरै दुःखी छन्, पुकार्छन्। दया लाग्छ— अब जाऊँ। ड्रामामा जब समय हुन्छ तब ख्याल हुन्छ— अब जाऊँ। नाटक देखाउँछन् विष्णु अवतरण। तर विष्णु अवतरण त हुँदै हुँदैन। दिन प्रतिदिन मानिसहरूको बुद्धि खतम हुँदै जान्छ। केही पनि समझमा आउँदैन। आत्मा पतित बनेको छ। अब बाबा भन्नुहुन्छ— प्यारा बच्चाहरू! पावन बन्यौ भने रामराज्य हुन्छ। रामलाई जान्दैनन्। शिवको पूजा जो गरिन्छ, उनलाई राम भनिदैन। शिवबाबा भनेमा शोभा हुन्छ। भक्तिमा कुनै रस छैन। तिमीलाई अब रस आउँछ। बाबा स्वयं भन्नुहुन्छ— प्यारा बच्चाहरू! म तिमीलाई लिनेको लागि आएको हुँ। फेरि तिम्रो आत्मा त्यहाँबाट आफैं सुखधाममा आउँछ। त्यहाँ तिम्रो साथी बन्ने छैन। आफ्नो अवस्था अनुसार तिम्रो आत्मा गएर अर्को शरीरमा, गर्भमा प्रवेश गर्नेछ। देखाउँछन्— सागरमा पिपलको पातमाथि श्रीकृष्ण आए। सागरको त कुरा होइन। गर्भमा बडो आराम सँग रहन्छ। बाबा भन्नुहुन्छ— म गर्भमा जान्छु। म त प्रवेश गर्छु। म बच्चा बन्दैन। मेरो सट्टा कृष्णलाई बच्चा सम्झेर दिल बहलाउँछन्। सम्झन्छन्— कृष्णले ज्ञान दिए, त्यसैले उनलाई धेरै प्यार गर्छन्। मैले सबैलाई साथमा लिएर जान्छु। फेरि तिमीलाई पठाइदिन्छु। फेरि मेरो पार्ट पूरा हुन्छ। आधा कल्प कुनै पार्ट हुँदैन। फेरि भक्ति मार्गमा पार्ट सुरु हुन्छ। यो पनि ड्रामा बनेको छ।

अब बच्चाहरूलाई ज्ञान बुझ्न र बुझाउन त सहज छ। अरूलाई सुनायौ भने खुशी हुन्छ अनि पद पनि उँच पाउनेछौ। यहाँ बसेर सुन्न त राम्रो लाग्छ। बाहिर गएपछि भुलिहाल्छन्। मानौं पिञ्जडाको पंछी (जेल बर्ड) हुन्छन्। कुनै न कुनै अनुचित काम गरेर जेलमा गइरहन्छन्। तिम्रो पनि यस्तै हालत हुन्छ। गर्भमा प्रतिज्ञा गर्छन् फेरि जहाँको तही रहन्छ। यी सबै कुरा बनाइएका छन् ताकि मानिसहरूले कुनै पाप कर्म नगरुन्। आत्माले संस्कार आफ्नो साथ लिएर जान्छ। त्यसैले कोही वाल्यावस्थाबाटै पण्डित बन्छन्। मानिसहरूले सम्झन्छन्— आत्मा निर्लेप छ। तर आत्मा निर्लेप छैन। राम्रो वा नराम्रो संस्कार आत्माले नै लिएर जान्छ तब नै कर्मको भोगाइ हुन्छ। अहिले तिमी पवित्र संस्कार लिएर जान्छौ। तिमी पढेर फेरि पद प्राप्त गर्छौ। बाबा त सारा आत्माहरूको समूहलाई वापस लिएर जानु हुन्छ। बाँकी थोरै रहन्छन्। ती अन्तिममा आउँदै रहन्छन्। रहन्छन् पनि उनै जसको अन्तिममा आउनु छ। माला हो नि। नम्बरवार बन्छन्। बाँकी जो अन्तिममा बन्छन्, उनीहरू स्वर्गमा पनि अन्तिममा आउँछन्। बाबा कति राम्रो सँग सम्झाउनु हुन्छ, कसैलाई धारणा हुन्छ, कसैलाई हुँदैन। अवस्था यस्तो भएमा पद पनि यस्तै मिल्छ। तिमी बच्चाहरूलाई दयावान्, कल्याणकारी बन्नु पर्छ। ड्रामा यस्तै बनेको छ। दोष कसैलाई दिन मिल्दैन। कल्प पहिले जति पढाइ पढेको थियो होला, त्यति नै पढ्नेछ। धेरै पढ्ने छैन। जति पुरुषार्थ गराए पनि, कुनै परिवर्तन हुँदैन। परिवर्तन त तब हुन्छ जब कसैलाई सुनाउँछ। नम्बरवार त छन् नै। कहाँ राजा (राव), कहाँ प्रजा (रंक)! यो अविनाशी ज्ञान-रत्नले राजा (राव), बनाउँछ। यदि पुरुषार्थ गर्दैनन् भने त प्रजा बन्छन्। यो बेहदको स्कूल हो। यसमा फस्ट, सेकेन्ड, थर्ड हुन्छन्। भक्तिमा पढाइको कुरा हुँदैन। त्यहाँ हुन्छ तल उत्रिने कुरा। आडम्बर धेरै हुन्छ। झुँझ बजाउँछन्, स्तुति गर्छन्, यहाँ त शान्तमा रहनु छ। भजन आदि केही छैन। तिमीले आधाकल्प भक्ति गर्यौ। भक्तिको कति आडम्बर छ। सबैको आ-आफ्नो भूमिका छ। कुनै गिन्छन्, कुनै चढ्छन्, कुनैको तकदिरमा राम्रो, कुनैको कम। पुरुषार्थ त बाबा एकरस गराउनु हुन्छ। पढाइ पनि एकरस छ भने शिक्षक पनि एक हुनु हुन्छ। बाँकी सबै हुन् मास्टर। कुनै ठूलो व्यक्तिले भन्यो— फर्सद छैन, भन— घरमा आएर पढाऊँ? किनकि उनलाई त आफ्नो अहंकार रहन्छ। एकलाई हात लिएपछि अरूलाई पनि प्रभाव पर्छ। यदि उसले कसैलाई यो ज्ञान राम्रो छ भनेमा भन्नेछन्— यसलाई पनि ब्रह्माकुमारीहरूको सङ्ग लागेछ, त्यसैले केवल राम्रो छ भनिदिन्छन्। बच्चाहरूमा योगको पावर राम्रो चाहिन्छ। ज्ञान तरवारमा योगको धार चाहिन्छ। प्रसन्नचित्त र योगी छ भने नाम प्रख्यात हुन्छ। नम्बरवार त छन्। राजधानी बन्न छ। बाबा भन्नुहुन्छ— धारणा त धेरै सहज छ। बाबालाई जति याद गर्नेछौ त्यति प्रेम रहन्छ। आकर्षण हुन्छ। सियो साफ छ भने चुम्बकतर्फ खिचिन्छ। खिया छ भने खिचिँदैन। यो पनि यस्तै हो। तिमी साफ हुन्छौ भने पहिलो नम्बरमा आइपुग्नेछौ। बाबाको यादबाट खिया निस्कन्छ।

गायन पनि छ— बलिहारी गुरु हजुरको... त्यसैले भन्दछन्— गुरु ब्रह्मा, गुरु विष्णु... त्यहाँ सगाई गराउने गुरु मनुष्य हुन्छन्। तिमीले सगाई शिव सँग गरेका छौ, नकि ब्रह्मासँग। त्यसैले याद पनि शिवलाई नै गर्नु पर्छ।

दलालको चित्रको आवश्यक छैन। सगाई पक्का भइसक्यो फेरि एक-अर्कालाई याद गरिरहन्छन्, त्यसैले यिनलाई पनि दलाली मिल्छ। सगाईको पनि मिल्छ हैन? दोस्रो, फेरि यिनमा प्रवेश गर्नुहुन्छ, लोन लिनु हुन्छ, त्यसैले उहाँले पनि आकर्षण गर्नुहुन्छ। बच्चाहरूलाई पनि सम्झाउनु हुन्छ— जति तिमीले धेरैलाई कल्याण गर्नेछौ त्यति तिमीलाई फल मिल्छ। यो हो ज्ञानको कुरा। अरूलाई ज्ञान दिइराखेमा आशीर्वाद मिल्छ। पैसा दिनु पर्ने आवश्यकता छैन। मम्माको पासमा केही पैसा थिएन, तर धेरैको कल्याण गरिन्। ड्रामामा हरेकको पार्ट छ। कोही धनवान्ले धन दिन्छन्, म्यूजियम बनाउँछन् भने धेरैको आशीर्वाद मिल्छ। राम्रो धनवान्को पद मिल्छ। धनवानहरूको पासमा दास-दासीहरू धेरै हुन्छन्। प्रजाहरूमा धनवान्को पासमा धेरै धन रहन्छ भने फेरि उनीहरूबाट लोन लिने गर्छन्। धनवान् बन्नु पनि राम्रो हो। त्यो पनि गरिबहरू नै धनवान् बन्छन्। बाँकी धनवानहरूमा हिम्मत कहाँ! यस ब्रह्माले तुरुन्तै सबैथोक दिइहाले। भन्दछन्— हात जसको यस्तो...। बाबाले प्रवेश गर्नभयो, तब सबैथोक छुटाइदिनुभयो। कराँचीमा तिमी कसरी रहेका थियौ। ठूला-ठूला घर, मोटर, बस आदि सबैकुरा थिए। अब बाबा भन्नुहुन्छ— आत्म-अभिमानि बन। कति नशा चढ्नु पर्छ— भगवानले हामीलाई पढाउनु हुन्छ! बाबा तिमीलाई अथाह खजाना दिनु हुन्छ। तिमी धारणा गर्दैनौ। लिने साहस छैन। श्रीमतमा चल्दैनौ। बाबा भन्नुहुन्छ— प्यारा बच्चाहरू! आफ्नो झोली भर। भक्तहरूले त शंकरको अगाडि गएर भन्छन्— झोली भरिदेऊ। बाबा यहाँ धेरैको झोली भरनुहुन्छ। बाहिर गएपछि खाली हुन्छन्। बाबा भन्नुहुन्छ— तिमीलाई धेरै भारी खजाना दिन्छु। ज्ञान-रत्नहरूबाट झोली भरेर दिन्छु। फेरि पनि झोली भर्नमा नम्बरवार छन्। त्यो फेरि दान पनि गर्छन्, सबैलाई प्रिय पनि लाग्छ। छैन भने के दिन्छन्?

तिमीले ८४ जन्मको चक्रलाई राम्रो सँग बुझ्नु र बुझाउनु छ। बाँकी मेहनत छ योगको। अब तिमी युद्धको मैदानमा छौ। मायामाथि विजय प्राप्त गर्नको लागि लड्दछौ। फेल भएमा चन्द्रवंशीमा जान्छौ। यो समझको कुरा हो। बच्चाहरूलाई धेरै खुशी हुनु पर्छ— बाबा, हजुरले कति वर्सा दिनु हुन्छ। उठ्दा-बस्दा सारा दिन यो बुद्धिमा रहोस् तब धारणा हुन सक्छ। योग हो मुख्य। योगबाट नै तिमी विश्वलाई पवित्र बनाउँछौ। ज्ञान अनुसार तिमी राज्य गर्छौ। यो पैसा आदि त माटोमा मिल्नेवाला छ। बाँकी यो अविनाशी कमाई त सबै साथमा जान्छ। जो होशियार होलान् उनले भन्नेछन्— हामी बाबाबाट पूरा वर्सा लिनेछौं। तकिदरमा छैन भने पाई पैसाको पद पाउँछन्। अच्छा—

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सार:-

१) आफ्नो पढाइ र दैवी गुणहरूको रजिस्टर ठीक राख्नु पर्छ। धेरै मीठो बन्नु छ। हामी ब्रह्मा मुख वंशावली ब्राह्मण हौं— यस नशामा रहनु छ।

२) सर्वको प्यार वा आशीर्वाद प्राप्त गर्नको लागि ज्ञान रत्नहरूबाट आफ्नो झोली भरेर दान गर्नु छ। धेरैको कल्याण गर्ने निमित्त बन्नु छ।

वरदान:- बाबाको स्नेहमा आफ्नो मूल कमजोरी कुर्बान गर्ने ज्ञानी आत्मा भव बापदादा देख्नुहुन्छ— अहिलेसम्म पाँचै विकारको व्यर्थ संकल्प धेरैजसोको चल्छ। ज्ञानी आत्माहरूमा पनि कहिलेकाहीँ आफ्नो गुण वा विशेषताको अभिमान आउँछ, हरेकले आफ्नो मूल कमजोरी वा मूल संस्कारलाई जानेका पनि छन्, त्यस कमजोरीलाई बाबाको स्नेहमा कुर्बान गरिदिनु— यही स्नेहको सबूत हो। स्नेही वा ज्ञानी आत्माहरूले बाबाको स्नेहमा व्यर्थ संकल्पहरूलाई पनि समर्पण गरिदिन्छन्।

स्लोगन:- स्वमानको सीटमा स्थित भएर सबैलाई सम्मान दिने माननीय आत्मा बन।